

sygnatura akt II 1 C 164/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 27 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w II Wydziale Cywilnym – Sekcji Egzekucyjnej

w składzie: przewodniczący sędzia Sądu Rejonowego Bartosz Lewandowski

protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Gutkowska

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2017 roku w Łodzi

sprawy z powództwa **K. W. (1)**

przeciwko **P. W. (1)**

o zwolnienie przedmiotu od egzekucji

1. zwalnia od egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi M. K. pod sygnaturą KMP 124/94 ruchomość w postaci samochodu F. (...) jako stanowiący własność powódki;
2. nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu na rzecz powódki kosztów postępowania;
3. przyznaje na rzecz adwokat E. M. kwotę 1.107 (jeden tysiąc sto siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów działania pełnomocnika z urzędu i nakazuje wypłacić na rzecz Adwokat E. M. kwotę 1.107 (jeden tysiąc sto siedem) złotych ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

sygnatura akt II 1 C 164/16

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym 1 grudnia 2016 roku, skierowanym przeciwko P. W. (1), powódka K. W. (1) domagała się zwolnienia od egzekucji ruchomości w postaci samochodu osobowego F. (...) od egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym M. K. w sprawie KMP 124/94, jako stanowiącego własność powódki (pozew k. 2 – 3).

Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa, podnosząc, iż umowa zawarta między stronami „miała charakter pozorny” (protokół rozprawy z 16 maja 2017 roku, 00:02:42 – 00:05:30).

Sąd Rejonowy ustalił:

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi M. K. prowadzi z wniosku P. W. (1) postępowanie egzekucyjne przeciwko R. W. (1), dotyczące rat obowiązku alimentacyjnego, na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi XII C 3839/99 Sądu Okręgowego w Łodzi (tytuł wykonawczy w aktach sprawy KMP 124/94). Zaległość z tytułu alimentów wynosiła w listopadzie 2016 roku około 42.087,19 złotych (zawiadomienie o zajęciu k. 621 akt KMP 124/94).

W dniu 16 listopada 2016 roku komornik sądowy dokonał zajęcia samochodu F. (...). Czynność miała miejsce w pobliżu hali targowej, w której zastano dłużnika R. W. (2). Dłużnik oświadczył komornikowi, że stoisko jest dzierżawione przez jego matkę K. W. (2). Do protokołu zajęcia ruchomości dłużnik złożył oświadczenie, że zajęty samochód stanowi własność K. W. (2) (protokoły czynności k. 591, 592 akt KMP 124/94).

Pomiędzy K. W. (1) a jej synem P. W. (2) została sporządzona, datowana na 10 listopada 2016 roku, umowa darowizny samochodu osobowego F. (...), o numerze rejestracyjnym (...) (dokument umowy k. 6).

Samochód osobowy F. (...) został zarejestrowany na K. W. (1) w dniu 16 listopada 2016 roku. K. W. (1) została wpisana do karty pojazdu jako jego właścicielka (decyzja, kopia dowodu rejestracyjnego k. 4 – 5).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych powyżej dokumentów. Przeprowadzony w tej sprawie dowód z przesłuchania stron oraz świadka R. W. (2) nie prowadził do ustalenia okoliczności mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Wskazane osoby podały uzasadnienie faktyczne umowy darowizny samochodu osobowego, którym był istniejący od dawna dług dłużnika wobec jego matki z tytułu pożyczki na leczenie dziecka. Oczywistym jest, że zarówno świadek będący dłużnikiem alimentacyjnym, jak i powódka będąca jednocześnie matką dłużnika – mieli interes faktyczny w korzystnym dla nich rozstrzygnięciu sprawy, stąd też ocena podawanych przez nich informacji musi być nadzwyczaj ostrożna. Podczas rozprawy sąd potwierdził zresztą, że powódka mówiła nieprawdę co do tego, czy inny samochód osobowy stanowiący jej własność (marki B.), jest sprawny, czy też jest uszkodzony. Powyższe uwagi, stawiające pod znakiem zapytania wiarygodność osobowych źródeł dowodowych w tej sprawie, nie są w stanie jednak podważyć treści załączonych do akt sprawy dokumentów w postaci umowy darowizny i dokumentów rejestracji pojazdu.

Sąd Rejonowy zważył:

Powództwo wywiezione w tej sprawie podlegało uwzględnieniu.

Zostało ono złożone w terminie. Pojazd został zajęty 16 listopada 2016 roku, a powództwo zostało wytoczone w dniu 1 grudnia 2016 roku. Jak stanowi art. 841 § 3 K.p.c. powództwo o zwolnienie rzeczy od egzekucji można wnieść w ciągu miesiąca od dowiedzenia się o naruszeniu prawa, a zatem termin ten został zachowany.

Z kolei, zgodnie z art. 841 § 1 K.p.c. osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa.

Powództwo oparte o treść art. 841 § 1 K.p.c. umożliwi stronie wykazanie, że skierowanie egzekucji do jakiejś rzeczy narusza jej prawa. Podstawowym prawem, jakie może być w taki sposób naruszone, jest oczywiście prawo własności. Powódka wystąpiła w tej sprawie z twierdzeniem, iż wierzyciel skierował egzekucję do przedmiotu stanowiącego jego własność. Powódka powołała się więc na uprawnioną przesłankę zwolnienia rzeczy od egzekucji.

Jednocześnie należało uznać, iż powódka wykazała w tej sprawie swoje prawo własności do rzeczy zajętej przez komornika. Sądowi zostały przedstawione dwa istotne dokumenty. Był to po pierwsze dokument zawierający umowę darowizny, po drugie zaś dokument potwierdzający wykonanie darowizny, w postaci potwierdzenia rejestracji samochodu osobowego na powódkę. W tej sytuacji nie było podstaw do podzielenia stanowiska strony pozwanej o konieczności oddalenia powództwa. Zarzut strony pozwanej sprowadzał się zresztą w tej sprawie do poglądu o nieistnieniu czynności, a nie jej nieważności. Jednak skoro obdarowana i darczyńca podpisali umowę darowizny samochodu osobowego a następnie obdarowana zgłosiła się do wydziału komunikacji odpowiedniego urzędu miasta i dokonała rejestracji pojazdu, to trudno bronić poglądu o nieistnieniu umowy darowizny w takiej sytuacji. Istnieje bowiem dokument potwierdzający nie tylko zawarcie, ale też wykonanie takiej umowy. W tej sytuacji wątpliwości co do faktycznych podstaw dokonania takiej umowy należy już oceniać na innej płaszczyźnie, niż jej nieistnienie.

(...) sprawy wskazują na duże prawdopodobieństwo działania dłużnika i powódki z pokrzywdzeniem wierzycielki alimentacyjnej. Okoliczności takiej sąd jednak nie mógł wziąć w tej sprawie pod uwagę z urzędu, gdyż zgodnie z art. 531 § 1 K.c. uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli następuje w drodze powództwa lub zarzutu przeciwko osobie trzeciej, która wskutek tej czynności uzyskała korzyść majątkową. Taki zarzut jednak w tej sprawie nie został zgłoszony – i to w sytuacji, gdy pozwaną reprezentował pełnomocnik z

urzędu. Czyni to zbędnymi rozważania co do tego, które z domniemań Tytułu X Księgi III Kodeksu cywilnego miałyby w tej sprawie zastosowanie i dlaczego.

Dlatego też orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Orzekając w przedmiocie kosztów procesu sąd doszedł do przekonania o potrzebie zastosowania art. 102 K.p.c. w tej sprawie mając na względzie całość sytuacji życiowej i majątkowej stron; w szczególności zaś okoliczność, że pozwana jest młodą osobą uprawnioną do otrzymywania alimentów. Mimo takiego uprawnienia alimentów tych nie otrzymuje od dłużnika w zasądzonej wysokości; powódka ponadto nie wywołała czynności komorniczej w postaci zajęcia samochodu osobowego, nie przyczyniła się więc do powstania kosztów tej sprawy. Dlatego też sąd zdecydował o nieobciążeniu powódki kosztami tego postępowania.

Podstawę orzeczenia o kosztach działania pełnomocnika z urzędu pozwanej stanowił w tej sprawie § 8 ust. 3 w związku z §4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714). Wobec przegranej sprawy w całości przez pozwaną, wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu pozwanej podlegało wypłacie ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi. Orzeczenie sądu zawiera przy tym nieprawidłową, zawyżoną stawkę wynagrodzenia. Wynagrodzenie należne wynosiło bowiem 600 zł + VAT, czyli 738 zł. Kwota wskazana w wyroku jest wynikiem merytorycznej omyłki sądu.

Z/ odpis orzeczenia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.